

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **T. D. C.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2018, č. j. 3 A 82/2018 - 21,

t a k t o :

Řízení se přerušuje.

Odůvodnění:

[1] Dne 4. 2. 2016 podala žalobkyně žalovanému žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU (dále jen „žádost“) dle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Dne 5. 1. 2018 požádala žalobkyně správní orgán, který je nadřízený žalovanému, jímž je Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též „komise“), o učinění opatření proti nečinnosti.

[3] Dne 7. 2. 2018 komise učinila opatření pod č. j. MV-6005-3/SO-2018, v němž stanovila 30 denní lhůtu pro vydání rozhodnutí o žádosti. Žalovaný o žádosti v této lhůtě nerozhodl.

[4] Dne 28. 3. 2018 podala stěžovatelka k Městskému soudu v Praze žalobu na ochranu před nečinností žalovaného.

[5] Městský soud v Praze výrokem I. usnesení ze dne 7. 9. 2018, č. j. 3 A 82/2018 - 21 (dále jen „napadené usnesení“) její žalobu odmítl s odůvodněním, že ji nepodala v zákonné jednoleté lhůtě dle § 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) a lhůta k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu tak marně uplynula. Lhůta dle soudu začala běžet po uplynutí lhůty 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a

uplynula dnem 8. 4. 2017. Městský soud tedy žalobu odmítl jako opožděně podanou bez věcného přezkumu, neboť zmeškání lhůty nelze prominout.

[6] Proti napadenému usnesení brojí stěžovatelka kasační stížností, neboť má za to, že napadené usnesení spočívá na nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení. Stěžovatelka má za to, že ustanovení § 80 odst. 1 s. ř. s. je třeba vykládat tak, že v případě, kdy nadřízený orgán nečinného správního orgánu učiní opatření proti nečinnosti a nečinnému správnímu orgánu stanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí, běží lhůta jednoho roku pro podání žaloby dle § 79 odst. 1 s. ř. s. až od prvního dne následujícího po marném uplynutí lhůty takto stanovené nadřízeným orgánem. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. totiž žalobu na ochranu proti nečinnosti může podat pouze ten, kdo marně vyčerpal prostředky k ochraně stanovené zákonem. Žalobu na ochranu proti nečinnosti proto nemůže podat účastník správního řízení, pokud se domáhal úspěšně ochrany proti nečinnosti u nadřízeného správního orgánu, který nečinnému správnímu orgánu sice stanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí, avšak žalobu lze podat teprve poté, kdy nečinný správní orgán nerozhodne ani ve lhůtě takto stanovené nadřízeným orgánem. Nastávají však situace, kdy nadřízený orgán stanoví nečinnému správnímu orgánu lhůtu pro vydání rozhodnutí ještě před uplynutím lhůty pro podání žaloby podle § 80 odst. 1 s. ř. s., avšak stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí marně uplyne až po uplynutí lhůty pro podání žaloby. V takovém případě by účastníci řízení bez vlastního zavinění byli vyloučeni z práva na soudní ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

[7] Nejvyšší správní soud při projednávání věci zaujal názor, že ustanovení § 80 odst. 1 a 2 s. ř. s., jehož je třeba ve věci použít, je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, pokud stanoví, že lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon, přičemž zmeškání této lhůty nelze prominout. V daném případě totiž nelze § 80 odst. 1 a 2 soudního řádu správního vyložit tak, aniž by tím stěžovatelka nebyla po marném uplynutí jednoleté lhůty krácena na právu na soudní ochranu.

[8] O neústavnosti platného zákonného ustanovení si Nejvyšší správní soud nemůže učinit právní závěr sám, protože je jím vázán. V takovém případě však předloží věc Ústavnímu soudu a řízení podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. přeruší. Nejvyšší správní soud proto v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky podal Ústavnímu soudu návrh na zrušení ustanovení § 80 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, pro jeho rozpor s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a z těchto důvodů řízení o kasační stížnosti přerušil.

[9] Po odpadnutí překážky předseda senátu i bez návrhu usnesením vysloví, že se v řízení pokračuje (§ 48 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu